

Οι καρκινοπαθείς στο τελικό στάδιο ζουν περισσότερο όταν τελειώνουν τη ζωή τους στο σπίτι τους

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

[Dying Boy Best Man](#)

Dying Boy Best Man

ΑΝΤΙ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Οι καρκινοπαθείς που βρίσκονται στο τελικό στάδιο, ζουν το ίδιο ή και μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, όταν τελειώνουν τη ζωή τους στο σπίτι τους, αντί για το νοσοκομείο. Σε αυτό το συμπέρασμα κατέληξε μια νέα μεγάλη ιαπωνική έρευνα.

Η μελέτη, με επικεφαλής τον Τζουν Χαμάνο του Πανεπιστημίου Τσουκούμπα, η οποία δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Cancer» της Αμερικανικής Εταιρείας Καρκίνου, δείχνει ότι οι ογκολόγοι δεν θα πρέπει να διστάζουν να επιλέγουν τη λύση της κατ' οίκον παρηγορητικής φροντίδας των ασθενών, φοβούμενοι ότι στο σπίτι δεν θα έχουν την αναγκαία νοσοκομειακή υποστήριξη.

Οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν ερωτώνται, απαντούν ότι προτιμούν να πεθάνουν στο σπίτι τους. Η νέα έρευνα, που συνέκρινε 1.582 καρκινοπαθείς που πέθαναν στο νοσοκομείο, με 487 που πέθαναν στο σπίτι, δείχνει ότι η κατ' οίκον παραμονή κάθε άλλο παρά επιταχύνει τον θάνατο του ασθενούς.

Σύμφωνα με τους ερευνητές, οι άνθρωποι τείνουν να ζουν πολύ περισσότερο, όταν βρίσκονται στο σπίτι τους, μαζί με τα αγαπημένα πρόσωπά τους.

Αυτό επιβεβαιώνει και μια άλλη επιστημονική έρευνα, με επικεφαλής τον καθηγητή ψυχιατρικής και νευροεπιστημών Ντίλιπ Τζέστε της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια-Σαν Ντιέγκο, η οποία δημοσιεύθηκε στο αμερικανικό περιοδικό γηριατρικής ψυχιατρικής «American Journal of Geriatric Psychiatry».

Η μελέτη (μετα-ανάλυση) αξιολόγησε όλες τις έως τώρα μελέτες -32 συνολικά-

πάνω στο τι συνιστά έναν «καλό θάνατο», σύμφωνα με τους ασθενείς, τους συγγενείς τους και τους γιατρούς. Για τους περισσότερους ανθρώπους, ο καλός θάνατος είναι το αποκορύφωμα μιας καλής ζωής.

Τα τρία σημαντικότερα συστατικά ενός καλού θανάτου θεωρούνται κατά σειρά: ο ασθενής να μπορεί να εκφράσει την προτίμησή του για τη διαδικασία (και τον τόπο) του θανάτου του, να μην πονά και να νιώθει καλά συναισθηματικά. Ακολουθούν σε σπουδαιότητα η θρησκευτικότητα/πνευματικότητα, η αίσθηση μιας πλήρους και όχι ανολοκλήρωτης ζωής, η έκφραση προτίμησης για την ακολουθούμενη θεραπεία, η αξιοπρέπεια τις τελευταίες στιγμές, η παρουσία της οικογένειας, η καλή σχέση με τους θεράποντες γιατρούς και νοσοκόμους κ.α.

Σύμφωνα με τον Τζέστε, τελικά το «κλειδί» για έναν καλό θάνατο είναι: «ρωτήστε τον ίδιο τον ασθενή. Συνήθως ξέρει τι θέλει ή τι χρειάζεται και τον ανακουφίζει να μιλά γι' αυτό. Του δίνει μια αίσθηση ελέγχου».

«Ο θάνατος», πρόσθεσε ο αμερικανός ψυχίατρος, «είναι προφανώς ένα αμφιλεγόμενο θέμα. Στους ανθρώπους δεν αρέσει να μιλάνε γι' αυτό με λεπτομέρειες, όμως θα έπρεπε. Είναι σημαντικό να μιλάμε ανοιχτά και ειλικρινά σχετικά με το τι είδους θάνατο θα προτιμούσαμε ο καθένας μας».

Μία τρίτη επιστημονική έρευνα, με επικεφαλής τη δρα Τζέην Φλέμινγκ του Τμήματος Δημόσιας Υγείας του Πανεπιστημίου του Κέμπριτζ, που δημοσιεύεται στο περιοδικό PloS One και έγινε μεταξύ υπερηλίκων ατόμων άνω των 95 ετών, επιβεβαιώνει ότι οι περισσότεροι θέλουν να πεθάνουν στο σπίτι τους.

Η σπάνια στο είδος της μελέτη, που εξετάζει το «δύσκολο» θέμα του τι σκέφτονται και νιώθουν για τον θάνατο όσοι κοντεύουν να τα εκατοστήσουν, δείχνει ότι είναι συνήθως εξοικειωμένοι με την ιδέα και πρόθυμοι να μιλήσουν για τον θάνατο, αλλά σπάνια κάποιος τολμά να τους ρωτήσει. Οι περισσότεροι δεν φοβούνται τον ίδιο τον θάνατο, όσο τον τρόπο που θα πεθάνουν, επιθυμώντας να «σβήσουν» ήσυχα και χωρίς πόνους, κατά προτίμηση στον ύπνο τους.

Ελάχιστοι υπερήλικες θέλουν να εισαχθούν σε νοσοκομείο, αν αρρωστήσουν, προτιμώντας να μείνουν στο σπίτι τους. Αρκετοί θεωρούν ότι το νοσοκομείο μπορεί να παρατείνει την ζωή τους χωρίς λόγο. Όμως συχνά τις αποφάσεις γι' αυτό δεν τις παίρνουν οι ίδιοι, αλλά οι κοντινοί συγγενείς τους, παραγνωρίζοντας τι θα ήθελαν οι ίδιοι οι υπερήλικες.

Πηγή: tanea24.gr